

ВПЛИВ ВЕНЧУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА СИСТЕМУ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Венчурні інвестиції є особливою формою вкладення коштів у нові проекти, характерні високим рівнем перспективності, однак і ризикованості. Базовою та принциповою відмінністю венчурного інвестування від традиційного є потреба залучення грошових ресурсів на реалізацію новітньої ідеї за умови відсутності у інвестованого бізнесу рівноцінного забезпечення наявними активами.

У світовій практиці прийнято диференціювати венчурні компанії у розрізі чотирьох типів: Seed – бізнес-ідея чи проєкт, яка потребує інвестування; Start up – новостворена компанія, яка займається перспективним проєктом і потребує інвестицій для втілення ідеї; Early stage – компанії, які перебувають на першій стадії реалізації продукту; Expansion – компанії, які потребують додаткових інвестицій для розширення діяльності та виходу на нові ринки збуту.

Саме завдяки венчурному капіталу в США, починаючи з 1982 року, щорічно виникало 600-800 тис. нових фірм, а загалом їх з'явилося понад 23 млн, що збільшило зайнятість робочих на 87 млн чоловік. Це значно перевищило скорочення за той же час 40 млн чоловік, зайнятих в структурі великих компаній. До 80 % великих корпорацій, що входили до 100 провідних, втратили позиції, а деякі перестали існувати [2, с. 13].

Розподіл прибутку при венчурному фінансуванні має специфіку. Частина його (до 25 %) направляється управляючій компанії венчурного фонду. Такі умови стимулюють її до максимізації прибутковості. Крім того, венчурний фонд надає гарантію інвесторам, а саме привілейований режим, коли з отриманих доходів в першу чергу інвесторам виплачується обсяг їх першочергових вкладень і деяка частина прибутку (складає 8-10 % річних) [1, с. 185].

До переліку найбільш значимих параметрів і організаційно-нормативних особливостей венчурного фінансування, які здійснюють вплив на систему бухгалтерського обліку, доцільно віднести наступні: ресурси інвестуються у венчурний бізнес без будь-яких гарантій зі сторони венчурної компанії; ресурси надаються на безпроцентній основі; інвестори ризикового венчурного капіталу отримують засновницький прибуток, а не підприємницький; ризиковий капітал розміщується не як кредит, а у вигляді паю; перспективність вкладень капіталу передбачає часовий строк у середньому 3-5 років; отримання доходів на вкладений капітал вимагає інтервалу 5-10 років; повернення інвестованих ресурсів венчурною системою здійснюється у момент виходу цінних паперів компанії на фондовий ринок; прибуток венчурного фінансування залежить від частки участі в наданих інвестованих ресурсах; інвестори венчурного капіталу стають повноцінними співвласниками венчурного підприємства. Джерелами венчурного капіталу переважно виступають: 1) венчурні фонди; 2) пенсійні фонди; 3) страхові фонди; 4) благодійні фонди; 5) корпоративні структури; 6) інвестиційні компанії; 7) приватні інвестори; 8) комерційні банки; 9) страхові компанії; 10) зарубіжні інвестори.

Список використаних джерел

1. Войтишкина А.Л., Корхов І.Ю. Венчурное финансирование как новая форма кредитования инновационной деятельности. Науковий вісник ЧДІЕУ. 2009. № 1. С. 175-186.
2. Кириленко В. Венчурні інвестиційні фонди України: сутність та перспективи розвитку. Вісник Тернопільського національного економічного університету, 2009. № 1. С. 7-19.
3. Федючка С. Особливості обліку венчурної діяльності. Вектори розвитку науки і бізнесу в глобальному середовищі: тренди та перспективи : матеріали Національної науково-практичної конференції [Тернопіль, 7 листопада 2019 р.]. Тернопіль : ТНЕУ, 2019. С. 436-437.